Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 649 van 7 september 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **Op zijn gekozen woonplaats bij**
advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 16 februari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2026 met toepassing van artikel 2.45 van de RvV-wet.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De Raad heeft in een beschikking van 29 juli 2026 geoordeeld dat het niet is vereist dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen en dat het beroep door middel van een loutere schriftelijke procedure kan worden verworpen op volgende grond:

"1. Verzoeker, die een onbepaalde nationaliteit heeft en aan wie internationale bescherming werd verleend in Griekenland, dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" van 30 januari 2026, genomen door de adjunct-commissaris op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker werd op 29 december 2023 de vluchtelingenstatus toegekend in Griekenland en verkreeg er tevens verblijfsdocumenten als statushouder geldig tot 28 december 2026. Hij verkreeg ook een Grieks reisdocument geldig tot 30 september 2029 (Documenten, stuk 5, nrs. 4-5; Landeninformatie, stuk 6, nr. 1, Aanvraag derde landen).

2. In de bestreden beslissing komt vooreerst naar voor dat op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier er geen elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in verzoekers hoofde kan worden afgeleid.

3. In casu wordt vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim tegen de Duitse Bondsrepubliek e.a., gesteld dat:

- "in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel [moet] worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM",
- "Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt",
- "Wanneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken".

Het Hof benadrukt in dat verband dat de voormelde tekortkomingen:

- "alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen [...] wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens [van] de zaak";
- "Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid";
- "Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling".

Het Hof stelt nog dat een bepaalde omstandigheid in de andere lidstaat "alleen dan [kan] leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie".

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 18 juni 2024, in de zaak C-735/22, "QY t. Bondsrepubliek Duitsland", deze zienswijze in herinnering gebracht (overwegingen 49-54).

4. Beide partijen leggen landeninformatie voor aangaande de situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland.

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie, in het bijzonder AIDA/ECRE-rapport van juni 2024, RSA/PRO ASYL-rapport van maart 2025, het Feitenonderzoek van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van september 2024 en de Communication van de Europese Commissie van april 2025, overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland zodanig zijn dat deze statushouders, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – geconfronteerd kunnen worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden.

De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland, aangevuld met andere bronnen aangereikt door de partijen, zoals het verslag van Nansen 2025-3, is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

In dit verband moet rekening worden gehouden met "alle gegevens van de zaak" (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

Daarbij komt het aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

5. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen.

Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze de gedane vaststellingen van de bestreden beslissing, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de bestreden beslissing.

6. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad waarbij de psychologische kwetsbaarheid van een Palestijnse verzoeker ten gevolge van de oorlog in aanmerking wordt genomen, zelfs bij ontstentenis van een psychologisch attest. Verzoeker verklaart aanzienlijke psychologische stress te hebben ervaren, in een voortdurende toestand van onzekerheid te hebben geleefd en een gevoel van verlatenheid en uitzichtloosheid te hebben ontwikkeld. Verzoeker steunt op een cumulatie van kwetsbaarheidsfactoren, waaronder sociaal isolement, gebrek aan netwerk, extreme materiële onzekerheid, psychologisch leiden en een zwaar migratietraject.

Hoewel de Raad de moeilijke situatie erkent die verzoeker thans leeft als Palestijn uit Gaza, kan gelet op de voorliggende informatie niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in zijn hoofde worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten. Aldus brengt verzoeker wat zijn persoonlijke situatie betreft geen specifieke elementen bij die blijk geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

7. De Raad wijst er verder op dat verzoekers ADET nog geldig is tot 28 december 2026, hetgeen hem toelaat toegang te verkrijgen tot andere essentiële documenten en basisvoorzieningen.

Verzoeker toont niet aan dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate hij nood heeft aan (dringende) medische en/of psychologische opvolging, hij hiervan verstoken zal blijven en hij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

8. De Raad wijst er vervolgens op dat het aan de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoeker verwacht worden dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen blijken niet uit verzoekers verklaringen en gedragingen. Zo blijkt dat verzoeker geen intentie had om in Griekenland te blijven. Zijn bedoeling was van meet af aan om verder te reizen naar België (NPO, p. 5). Dit ondergraaft verzoekers bewering dat hij er alles aan heeft gedaan om zich in Griekenland te integreren (NPO, p. 11).

Verder stelde de bestreden beslissing terdege:

"Hoewel u meermaals opwierp dat er in Griekenland geen werk is (CGVS, p. 6, p. 7, p. 14, p. 18), blijkt uit uw verklaringen dat u wel degelijk toegang had tot de Griekse arbeidsmarkt. In deze moet opgemerkt worden dat uw opeenvolgende verklaringen hierover inconsistent zijn, wat doet vermoeden dat u poogde om bepaalde zaken achter te houden. Waar u voor de DVZ nog voorhield dat u na enkele in de olijvenpluk gewerkt te hebben zonder uitbetaling weggestuurd werd (vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5) verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u met het geld dat u verdiende in de olijvenpluk uw vliegreis naar België kon bekostigen (CGVS, p. 14). Op de DVZ verklaarde u eveneens dat u enkel in de olijvenpluk heeft gewerkt en u geen ander werk heeft gedaan (DVZ vragenlijst vraag 33), terwijl u tijdens uw onderhoud zei dat u in Athene in de bouw en in een carwash werkte. In de laatste versie van de feiten zou het uw werk in de bouw geweest zijn waarvoor u niet uitbetaald werd (CGVS, p. 9). Omdat dit zwartwerk was, durfde u dit niet aan te klagen (CGVS, p. 16). Bijgevolg biedt u geen zicht op uw werkelijke situatie als werknemer in Griekenland maar blijkt hoe dan ook dat u toegang had tot de arbeidsmarkt.

Daarnaast blijkt niet dat u alle mogelijkheden uitgeput heeft om (legaal) werk te vinden. In uw zoektocht naar werk zou u naar een overheidsorganisatie aan het einde van de straat Acharnon gegaan zijn, maar u weet niet hoe die heet (CGVS, p. 10). Gevraagd of u zich ooit tot DYPA, de openbare dienst voor arbeidsvoorziening van het Griekse ministerie van Arbeid, wendde, bleek u die niet te kennen (CGVS, p. 10). Voorts zijn uw pogingen om de Griekse taal te leren – essentieel om uw kansen op de Griekse arbeidsmarkt te vergroten – weinig overtuigend. U verklaarde dat u alle scholen en organisaties afging om taalcursussen te volgen, wat u later afzwakte naar drie organisaties die op een blad dat u neerlegde staan, maar die u niet bij naam kan noemen. Zij zouden u doorverwezen hebben naar de gemeente die voor de cursussen betaalde, maar u kon de nodige documenten niet krijgen. Na uw onsuccesvolle zoektocht ondernam u geen andere pogingen om Grieks te leren (CGVS, p. 11). Uit de beschikbare informatie blijkt nochtans dat er zowel in Athene als in Heraklion gratis taallessen aangeboden worden. Gelet op het voorgaande heeft u niet aannemelijk en dat u bij terugkeer naar Griekenland geen toegang tot de tot de Griekse arbeidsmarkt zal hebben om aldus in uw (financiële) noden, zoals o.m. huisvesting, te voorzien."

"Het is voorts moeilijk te geloven, gezien het netwerk waarover u wel degelijk beschikte in Griekenland (zie verder infra), dat u na uw vertrek uit het opvangkamp van Kos op een viertal weken na steeds dakloos geweest zou zijn in de periode van negen maanden tot aan uw vertrek uit Griekenland. Ook gaf u geen aannemelijke uitleg voor het feit dat u in Athene slechts twee of drie weken in de huurwoning van uw neef I.(…) kon verblijven. U verklaarde dat uw neef deze woning moest verlaten. Waar hij dan naartoe trok, weet u niet, enkel dat hij ergens in Griekenland werk ging zoeken. Hoe hij deze woning gevonden had, weet u evenmin. U vroeg dit niet omdat u gewoon blij was dat u ergens kon verblijven (CGVS, p. 9). Dat u dergelijke dingen niet weet, houdt geen steek omdat u door zijn vertrek zelf zonder onderdak kwam te zitten. U probeerde uw onwetendheid te verklaren door te zeggen dat jullie "familiale problemen" hebben, wat zeer vaag is en moeilijk te verzoenen met het feit dat hij u wel degelijk in huis opnam, u daar goed te eten gaf, en hij u hier in België ontmoette om uw spullen terug te geven (CGVS, p. 15). Uit het feit dat u in Heraklion enkele weken in een gemeenschappelijke woning verbleef (CGVS, p. 7), kan voorts afgeleid worden dat u wel degelijk toegang had tot huisvesting in Griekenland. Uit niets blijkt bijgevolg dat u alle redelijke van u te verwachten inspanningen zou geleverd hebben om passende accommodatie te regelen, waardoor uit niets blijkt dat u bij terugkeer naar Griekenland geen passende huisvesting zou kunnen regelen.

Voorts kan er maar weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u niet geholpen werd door de organisaties tot wie u zich wendde om een oplossing voor uw (beweerde) precaire levensomstandigheden te vinden. Het feit dat u een blad neerlegt met daarop vier namen van organisaties is allerminst een garantie dat u zich tot hen gewend heeft. U kon namelijk niet zeggen waar u geweest bent, behalve Helios (CGVS, p. 8), dat niet op dit blad vermeld staat. Bovendien wist u niet van waar u dit document had (CGVS, p. 8). U zou meermaals u tot de organisatie Helios gewend hebben, viermaal in Athene en tweemaal op Kreta (CGVS, p. 16). U ging naar daar om [financiële] bijstand te vragen bij het huren van een woning. Er werd u gezegd dat u daarvoor eerst een huurcontract en werkloosheidsattest nodig had (CGVS, p. 16), wat geen onredelijke eis is. Er zou eveneens gezegd zijn dat ze geen alleenstaande mannen helpen, enkele families (CGVS, p. 16). Hoewel de officiële website van Helios vermeldt dat hun doelgroep erkende vluchtelingen zijn en er geen

gewag gemaakt wordt van verdere voorwaarden, is het evenmin onredelijk dat zij voor bepaalde diensten verdere voorwaarden stellen."

Verder wees de bestreden beslissing terecht op verzoekers zelfredzaamheid:

"Verder blijkt dat u voldoende zelfredzaam bent en dat u beschikt over een netwerk en financiële mogelijkheden. U spreekt naar eigen zeggen een beetje Engels (CGVS, p. 4) en had in Griekenland toegang tot internet (CGVS, p. 10). U boekte uw eigen ferryticket van Kos naar Athene (CGVS, p. 6). U kon geld lenen van een vriend om de ferry van Athene naar Kreta te betalen (CGVS, p. 7). Daarnaast kon u andere reizen ondernemen o.a. van Athene naar Kos en terug om uw Griekse documenten op te halen en van Kreta naar Athene naar Thessaloniki en verder naar België (CGVS, p. 14). In Griekenland werd u, zoals hierboven reeds aangetoond, gesteund door uw neef I.(…). Daarnaast hebt u nog contact met vrienden in Griekenland. Sommigen van hen wonen daar al vijftien tot twintig jaar, werken en kennen de taal (CGVS, p. 11), wat maakt dat zij de ideale personen zijn om u te adviseren. Uit niets blijkt dan ook dat u bij terugkeer naar Griekenland niet opnieuw voldoende zelfredzaamheid aan de dag zou kunnen leggen en niet opnieuw beroep zou kunnen doen op uw netwerk om moeilijkheden die gepaard gaan met een integratie in de Griekse samenleving het hoofd te bieden."

Verder stelde de bestreden beslissing pertinent vast:

"Er moet voorts gewezen worden op uw tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot uw toegang tot de Griekse gezondheidszorg. Voor de DVZ verklaarde u nog, gevraagd of u ooit stappen ondernam om in Griekenland medische zorg te krijgen, dat u er behandeld werd voor bloedarmoede (DVZ, Bijkomende vragen M-status Griekenland). Tijdens uw onderhoud luidde het dat u weliswaar aan bloedarmoede leed, maar dat u nooit naar een dokter of ziekenhuis ging omdat niemand u hielp. Bij een organisatie nabij Omonoia in Athene zou men gezegd hebben dat u waarschijnlijk aan bloedarmoede leed omdat u duizelig was (CGVS, p. 15), een uitleg met weinig overtuigingskracht. U zou ook nooit medicijnen genomen hebben en enkel gezond eten gekregen hebben van uw neef (CGVS, p. 15), wat moeilijk te rijmen is met uw verklaring op de DVZ (ibid.) dat u met uw eigen geld vitamines kocht. Gewezen op uw eerdere verklaring ontkende u en herhaalde u dat u nooit medische hulp kreeg (CGVS, p. 15). Uit de beschikbare informatie blijkt eveneens dat er o.a. in Athene medische zorgen beschikbaar zijn voor vluchtelingen. Volledigheidshalve kan hier met betrekking tot uw huidige gezondheidstoestand nog aan toegevoegd worden dat u verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u noch dringende noch noodzakelijke medische hulp of een psychologische behandeling nodig had (DVZ, bijkomende vragen M-status Griekenland). Bovendien blijkt dat u hier in België in staat bent om o.a. in de bouw en de schoonmaak te werken (CGVS, p. 3)."

"Wat betreft het door u als onrechtmatig ervaren optreden van de Griekse autoriteiten, met name de fysieke mishandeling bij aankomst, de veelvuldige politiecontroles en uw arrestatie, hebt u geen stappen gezet om dit aan te kaarten bij de bevoegde instanties. U vroeg zich af of de politie wel klachten tegen collega's zou aanvaarden. Gewezen op de mogelijkheid om bij andere instanties klacht in te dienen, zei u dat u geen verdere problemen wou en angst hebt voor de politie. Evenmin ging u te rade bij andere mensen of organisaties om hulp te vragen (CGVS, p. 16). Niets wijst er dan ook op dat u in geval van eventuele problemen bij een terugkeer naar Griekenland, en als begunstigde van internationale bescherming, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Griekenland aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten naar aanleiding van de reeds gebeurde incidenten of bij eventuele nieuwe problemen. Nochtans impliceert hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet."

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat verzoeker beschikt over voldoende zelfredzaamheid en een netwerk en aldus keuzemogelijkheden heeft om een duurzaam leven in Griekenland op te bouwen. Gelet op wat voorafgaat maakt verzoeker dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat hij buiten zijn eigen wil om in de onmogelijkheid was om zijn rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband verzoeker toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoont. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Hij kan niet overtuigen of aantonen dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om er huisvesting of tewerkstelling te vinden. Op grond hiervan kan dus niet worden besloten dat hij door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelde om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Hij moet, gelet op de voorgaande vaststellingen, in staat worden geacht om bij terugkeer naar Griekenland een duurzaam bestaan uit te bouwen en er in zijn levensonderhoud te voorzien.

9. Waar verzoeker gewag maakt discriminatie en racisme, moet worden bemerkt dat hieruit evenmin kan blijken dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland hierdoor zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. De Raad merkt in dat verband op dat vreemdelingen in Griekenland, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie, hoe betreurenswaardig dit ook is. Dit leidt niet tot het besluit dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Griekenland.

10. Hoewel de beschikbare informatie getuigt van diverse problemen op het vlak van huisvesting, sociale zekerheid en tewerkstelling in hoofde van statushouders in Griekenland, blijft verzoeker, zoals blijkt uit het voorgaande, in gebreke om in zijn geval aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in dat land de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereikten of zullen bereiken bij terugkeer. Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij toont niet aan dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

11. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel kan en moet worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name met de artikelen 1 en 4 ervan, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is verankerd. Het vermoeden en de uitoefening van de daaruit voortvloeiende keuzemogelijkheid om het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren, lijkt in casu gerechtvaardigd (Hof van Justitie 18 juni 2024, nr. C-735/22, "QY t. Bondsrepubliek Duitsland", overwegingen 49-54).

Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, moet niet opnieuw worden nagegaan of verzoeker nood heeft aan een dergelijke status. Deze beoordeling, of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven.

Derhalve lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de internationale bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

Er liggen geen feiten of elementen voor die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoeker in de weg staan, waarbij het beschermingsverzoek dan ook op die basis onontvankelijk dient te worden verklaard.)"

Geen van de partijen heeft binnen de in artikel 2.45, § 3, van de RvV-wet vastgestelde termijn verzocht om te worden gehoord, of de partij die binnen die termijn gevraagd heeft om te worden gehoord, heeft dit niet gedaan overeenkomstig artikel 2.45, § 3, eerste lid, of artikel 2.21, eerste lid, 4°, van de RvV-wet.

Hieruit volgt dat de partijen op grond van artikel 2.45, § 4 van voormelde wet worden geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond.

Bijgevolg wordt het beroep verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op zeven september tweeduizend zesentwintig door:

S. VAN CAMP, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

I. VERLOOY S. VAN CAMP